

мѣри силенъ и ревностенъ помощникъ. Името и богатството на Вълчана не само подигаха престижа на дружеството, но прѣмахваха всѣко колебание у членоветѣ, улесняваха и най-трудното рѣшение. Попъ Дочо хитро го подмамваше. Той знаеше голѣмата суетностъ на Вълчана, хвалѣше го, допитваше се за всичко до него, всичко отдаваше на него, като му приписваше и собственитѣ си заслуги дори.

Дружеството заработи добрѣ, купуваха соль, вѣжа, коси, яби, вили и всѣкакви други стоки, които раздаваха на членоветѣ на евтини цѣни. Доставяха различни сѣмена — рапица, люцерна, ленъ, доставяха всѣкакви земедѣлски машини, било за проданъ, било за обща работа. Освѣнъ това, когато напролѣтъ дойдоха пакъ габровцитѣ, търговци на вълнз, тѣ намѣриха селото единодушно и недостѣпно. Не можаха, колкото и да се мъчиха, да откъснатъ нито единъ лековѣренъ продавачъ. Всичката вълна се прибра и продаде на много по-висока цѣна отъ дружеството. Отъ сега нататѣкъ всѣка по-крупна продажба или покупка, всѣка обща работа, било въ самото село, било спрѣмо външни хора, трѣбваше да се уговори, да се рѣши и изпълни отъ дружеството.

Плановетѣ на попъ Доча отиваха много по-далечъ. Той мечтаеше за едно дружество, което щѣше да направи отъ цѣлото село едно общо, голѣмо и многобройно сѣмейство и, както въ едноврѣмешнитѣ задруги, наредъ съ труда и грижитѣ, щѣше да зацари въ него и сговорѣтъ, взаимното довѣрие и любовта. Едно такова дружество щѣше да прѣроди и прѣчисти издѣно живота. То щѣше да съсрѣдоточи и въплѣти въ себе си и върховната властъ, и ума, и съвѣстѣта на общежитието. Отъ тамъ щѣше да изхожда всѣки починъ и всѣко рѣшение, щѣше да се дава всѣка цѣль, отъ тамъ щѣха да се съгласуватъ усилията и труда, еднакво щѣха да